

၁၆ ၄ ၂ ၁ ၆ ၁ ၁ ၁ ၁ ၁

ပြာသာ
အချစ်-ဘာလဲမသိ

သုဏ္ဍ
၁၇၇

(၁)

အကယ်၍ မိုးကောင်းကင်၌ မိမိလိုချင်သောအရာရှိပါလျှင် ငှက်က လေးဖြစ်ပါရစေဟု ဆုတောင်းပြီး ရှာဖွေလိုက်ချင်သည်။ ။ ဖမ်းယူဆုပ်ကို င်၍ မရသော မျှော်လင့်တောင့်တမှုများက ရင်မှာ ပြည့်သိပ်လျက် ပွက်ပွက်ဆူလောင်မြိုက်နေသည်။ ။

မိမိ ဘာကိုလိုချင်တောင့်တမိပါသနည်း။

ပြတင်းပေါက်မှာ ရပ်လျက် တစ်ကြိမ်တစ်ခါမှ ငေးမျှော်မကြည့်ဖူးသော လောကအပြင်ဘက်သို့ အဓိပ္ပာယ်မဲ့ငေးမျှော်၍ ကြည့်နေမိသည်။ ။

အချစ်...

သမီးရည်းစားအချစ်၊

လင်မယားအချစ်၊

သားသမီးအချစ်၊

မောင်နှမအချစ်၊

စသော အချစ်များကား ရောထွေးဝေဝါးလျက်ရှိသည်။ ။ မိမိ ဘာကိုမျှ သတိမထားမိပေ။ စကြဝဠာကြီးကို မင်းမူနေသော အာကာသမိုးကောင်းကင်၌ လည်း အချစ်မရှိ။ လေပြည်ကြားတွင် လည်း အချစ်မရှိနိုင်။ တိမ်လွှာကြား၌ လည်း မရှိပါ။ ဖူးပွင့်လျက်ရှိသော

ပန်းကလေးများ ကြား၌ လည်း မရှိပေ။

မိမိမသိခဲ့သော မခံစားဖူးခဲ့သောအချစ်တို့ သည် မည်သည့်အရပ်၌ ရှိပါသနည်း။ မိမိနှင့်ဝေးကွာစွာနေလျက် မသက်ဆိုင်သလိုပင် ဘာသိဘာသာ နေနေခဲ့သော ထိုအချစ်...။

ယခုအခါ မိမိရင်ကိုပြင်းထန်စွာပူလောင်မှု ပေးနေသည် ကား ထိုအချစ်ပေပဲလား။

အချစ်သည် ပျော်ရွှင်ကြည်နူးမှုကို တစ်ခါမျှမပေးခဲ့ပေ။ အထီးကျန်ဆန်မှုကိုသာပေးခဲ့ပြီ။ ယခု...ပူလောင်မှုကိုပါ ပေး လာလေပြီ။

အားကိုးအားထားခင်ပွန်း ဦးဇော်မိုးထံတွင် ရှိနိုင်သော အချစ်ကို မိမိမခံစားဖူးပေ။ ဦးဇော်မိုးထံတွင် အချစ်မရှိ။ ပုတီးသာရှိသည် ။

ဤသို့ဆိုလျှင် ဦးကြည်အောင်ထံတွင် ရှိနိုင်ပါသလား။ ဟင့်အင်း...ရှာ၍ မတွေ့ပေ။ အရက်သာရှိပေလိမ့်မည်။ ဒါမှ မဟုတ် ကျော်ဇောဦးထံတွင် အချစ်ရှိနိုင်လား။

ပို၍ မဖြစ်နိုင်။ ကျော်ဇောဦးကား ပတ်ဝန်းကျင်အသိုင်းအဝိုင်းကို ဂရုစိုက်ကြောက်ရွံ့တတ်သော ဂုဏ်ကိုသာ ခင်တွယ်လိုစိတ်ရှိသူပင်ဖြစ်ပေလိမ့်မည်။

သားသမီးများ အပေါ်၌ လည်း အချစ်မြှုပ်နှံထားသဖြင့် သားသမီးများက ပြန်လည်တုံ့ပြန်သော စာနာသည့်အချစ် သနားသည့်အချစ် ဘာမှ မရှိ။

မိမိလိုချင်သော အချစ်တို့ မရှိတော့ပေ။

သားသမီးများ အကြောင်းကို စဉ်းစားမိလျှင် ရင်ပွင့်လှမတတ်နာကျင်ကိုက်ခဲမိ၏။

ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုသည် မှာ မိမိနှင့်ဘာမျှ မသက်ဆိုင်တော့သကဲ့သို့
ဝေးကွာစွာပျောက်ကွယ်သွားတော့သည်။ ။

ထိုစဉ်...ကသုတ်ကယက်တိုက်ခတ်လာသော လေရှူးတို့ ကြောင့် ရွှေ
အိုးရောင်ရွက်ကြေးလေးတို့ တလွင့်လွင့်ကြွေကျ လာလေသည်။ ။
ရွက်ဝါကြွေလေးတို့ သည် လေအရှေ့၌ လွင့်ချင်ရာသို့ လွင့်ပါကြမည်ဖြစ်
သော်လည်း နောက်ဆုံး လေငြိမ်သွားလျှင် မိခင်မြေကြီးပေါ်သို့သာ သက်
ကြွေသွားရစမြဲပင် ဖြစ်သည်။ ။

မိခင်၊ တစ်ဦးတည်းသော တွယ်တာရာမိခင်ကို မိမိမေ့ပျောက်ထားမိ
သည်။ ။ မိခင်အလောင်း မြေသို့ကျသွားသည် ပင်မသိလိုက်။ ဘယ်အချိန်
က ဘယ်လိုဆုံးသွားသည် ကိုလည်း သတိမထားမိလိုက်။ မိခင်အား သံ
ယောဇဉ်ကင်းမဲ့စွာ ဥပေက္ခာပြုထားမိခဲ့သော မိမိသည် မိမိ၏ သားသမီး
များ ၏ ဥပေက္ခာပြုမှုကို ခံစားနေရသဖြင့် ရင်မှာ ပူလောင်နေပြီ။ ဤသို့
ဆိုလျှင် အမေသည် ...။

"ကဲ...ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ ငြိမ်းအိမ်"

အတွေးနှင့်အတူ လွင့်မျောနေသည် မို့ ရုတ်တရက် ကားရောက်လာ
သည် ကိုသတိမထားမိလိုက်ပေ။ ယောင်းမငယ် ခင်မလေးအသံကို
ကြားမှ ပင် မျက်လုံးလေးကလယ်ကလယ်နှင့်မော်ကြည့်မိ၏။

"ခုထိ မျက်လုံး ကလယ်ကလယ်နဲ့ ဖြစ်နေတုန်းပဲလား ချစ်ငြိမ်းအိမ်
ရယ်၊ ငါလည်း မကြံတတ်တာနဲ့ မမကြီး ပြေးခေါ်ရတယ်၊ ညည်းပြဿ
နာကတော့အေ တရားရိပ်သာဝင်နေတဲ့ သူတောင် မနေရဘူး"

အသက်ငါးဆယ်နားနီးနေပြီဖြစ်သော်လည်း နှုတ်ခမ်းနီဆိုးမပျက်
လက်သည်းနီဆိုးမပျက်ဘဲ လှဆဲနုပျိုဆဲ မမလေး၏ မျက်နှာသည်
လွန်စွာစိတ်ရှုပ်ထွေးဟန်ဖြစ်နေ၏။

မမလေးနောက်မှ ဖြည်းညင်းစွာ လိုက်ဝင်လာသော သစ်ခေါက်ဆိုး အရောင်ဝတ်ထားသည့် မမကြီးကိုတွေ့ရသောအခါ ရင်ထဲမှာ ပို၍ ပင် အပူမီးတောက်လောင်သွားသည် ဟု ထင်လိုက်မိသည်။ ။

မမကြီးက စူးစူးစိုက်စိုက်ငေးကြည့်နေစဉ် မိမိသည် မမကြီးအား ပြေးဖက်ကာ အားပါးတရခိုရှိုက်လိုက်မိတော့သည်။ ။

"မမကြီး...ငြိမ်းအိမ်ကို ကယ်ပါဦး၊ ငြိမ်းအိမ် ဘာမှ မလုပ်တတ် တော့ဘူး၊ ငြိမ်းအိတ် ဝဋ်လည်ပြီထင်တယ်၊ အမေ့ဝဋ်တွေ လည်ပြီထင် တယ်"

မမကြီးသည် ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကို တင်းတင်းလေးပြန်ဖက်လျက် ကျော လေးအား ယုယကြင်နာစွာ ပွတ်သပ်ပေးရင်းက...

"မမကြီးတို့ အပြစ်လည်း ပါ၊ပါတယ် ညီမလေးရယ်၊ မမကြီးတို့ ဟာ အမေမဖြစ်ဘူးလို့ မိခင်မေတ္တာကိုမသိတတ်တာရယ်၊ အမေ မသေသေး တော့ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်သေးတာရယ်ကြောင့် ညီမလေးကို ချုပ်ချယ် ထားခဲ့သလိုဖြစ်သွားတယ်ကွယ်၊ မမကြီးတို့ အပြစ်တွေပါကွယ်၊ ဒါကြောင့် မမကြီးလည်း ညီမနဲ့ အတူ ပြဿနာကို ဝိုင်းဖြေရှင်းရအောင် လို့ ပြန်လာရတာပေါ့ကွယ်"

ချစ်ငြိမ်းအိမ်သည် ချောသူရှိကာမှ တင်းထားသည့်စိတ်လို ဖြေလျော့ လိုက်ကာ မျက်ရည်များ သွန်ချလျက် ဝမ်းနည်းစွာငိုကြွေးမိတော့သည်။ ။

"ဖြစ်လာမှ တော့ ဘာတတ်နိုင်မှာ လဲကွယ်၊ အကုသိုလ်ဆိုတာ အ လုံးလိုက် အရင်းလိုက် ဝင်တယ်ဆိုတာပဲပေါ့၊ ပြဿနာက တစ်ခုထဲမှ မ ဟုတ်တာ၊ အင်း...မီး...မီး...မီး၊ သားသမီးအပူမီးက လောကမှာ အပူ လောင်ဆုံးမီးလို့ မိခင်တွေကယူဆကြတာ သိပ်မှန်တာပဲကွယ်"

ချစ်ငြိမ်းအိမ်၏ ဆယ်ကျော်သက်ကာလမှ စ၍ ဘဝတစ်ခုလုံးကိုချုပ်
ကိုင်လွှမ်းမိုးခဲ့သော မမကြီးနှင့် မမလေးသည် လည်း ချစ်ငြိမ်းအိမ်နှင့်ဝို
င်း၍ မျက်ရည်ဝဲရ၏။

"ဪ...ချစ်ငြိမ်းအိမ်ရယ် ငယ်ငယ်ထဲက အပူအပင်ကင်းမဲ့စွာနဲ့ ဘ
ဝကို ရေစုံမျောနေလိုက်တာ၊ ပေါ့ပေါ့လေးတွေ ပေါ့ပေါ့လေးနေပြီး အစ်
မတွေ စီမံတာကိုပဲ နာခံနေတာ၊ အခုမှ ပူလောင်ရမှန်း ငိုရမှန်း သိတော့
တယ်နော်"

မမကြီးသည် ချစ်ငြိမ်းအိမ်အား ယုယစွာဖေးမပြီး ဆိုဖာပေါ်တွင် အ
သာအယာထိုင်စေသည် ။

"ငိုနေလို့ တော့ မပြီးသေးဘူး ချစ်ငြိမ်းအိမ်ရယ်၊ ဘာလုပ်ချင်လဲ၊ ဘာ
ဖြစ်ချင်သလဲဆိုတာ စဉ်းစားပေါ့၊ ပြီးတော့မှ လုပ်သင့်လုပ်ထိုက်တာကို
လုပ်တာပေါ့"

"အင်း...တို့ လည်း ပဲ ကလေးတွေကို အလိုလိုက်ထားတာကိုး၊ အင်း
...ဒုက္ခ ဒုက္ခ"

ဒုက္ခဟူသည် ကို ယခုမှ ပင် ကိုယ်တိုင်ကိုယ်ကျတွေ့မြင်ခံစားဖူးခဲ့
သောကြောင့် မခံမရပ်နိုင်အောင် တုန်လှုပ်နေမိသည် ။

အမှန်တကယ်ပင် မိမိဘဝမှာ အပူအပင်ကင်းမဲ့လွန်းပြီး ပျော်ပျော်
နေခြင်းဖြင့် အဆုံးသတ်လိမ့်မည်ဟု ထင်ခဲ့မိသည် ။

ရွှန်းမြသော လရောင်အောက်တွင် ငြိမ်သက်စွာဖြင့် မိခင်အလာကို
စောင့်နေမိသည် ။ တစ်ကိုယ်တည်း အိမ်ထဲမှာ ထိုင်နေရခြင်းထက်
လမ်းလျှောက်ရင်း မိခင်လာရာလမ်းကိုစောင့်မျှော်ရသည် က တော်သေး
သည် ဟု ထင်မှတ်ကာ လမ်းမ မြေမာမာပေါ်တွင် ဖြည်းညင်းစွာလျှောက်
လာပြီး ပိတောက်ပင်ရိပ်အောက်မှာ ရပ်လျက် မျှော်ကြည့်နေမိ၏။

ပြာသိုလ ချမ်းမြမြမို့ အေးစိမ့်နေသော်လည်း အနွေးထည်မရှိသဖြင့်
ယောစောင်နွမ်းလေးကိုသာ လွှမ်းခြုံရင်း အအေးဒဏ်ကိုကာကွယ်နေရ
ရှာသည် ။

ယောစောင်လေးမှာ ဘိုးဘွားလက်ထက်ထဲကမို့ ဟောင်းနွမ်း၍ ပါး
လွှာကာ ရိပြနေသော်လည်း ချစ်ငြိမ်းအိမ်က နှစ်ခြိုက်မိသည် ။

သူမရပ်နေသည့်နေရာကား လူခြေတိတ်လျက် အိမ်ခြေမရှိသော လ
မ်းအဆုံးဖြစ်သည် ။ တစ်ဖက်တွင် သစ်တောကြီးသာရှိနေ၏။

အမေကား ဘုန်းကြီးကျောင်းသို့သွားကာ အလှူအတွက်ချက်ပြုတ်
ပေးရခြင်းပင် ဖြစ်၏။

တောအုပ်ကြီး၏ သားများ ရှင်ပြုတွင် အမေက ကိုယ့်အိုးကိုယ်ယူ၍
စေတနာ့ဝန်ထမ်း ချက်ပြုတ်ပေးရန် သွားခြင်း ဖြစ်၏။

နံနက်က အလှူနေမို့ ရှင်လောင်းလှည့်ကြသည် ကို ငြိမ်းအိမ်ငေး
မော၍ ကြည့်မိခဲ့သည် ။

ကွမ်းတောင်ကိုင် ပန်းတောင်ကိုင် မိန်းကလေးများ ၏ ဝတ်စားပုံကို
အားကျစွာ ငေးမောကြည့်ရင်းက မျက်ရည်ဝဲခဲ့ရသည် ။

မိမိသည် ထိုကဲ့သို့ တစ်ခါမျှမလိုက်ဖူးပေ။ မိစုံဖစုံသာလျှင် ကွမ်း
တောင်ပန်းတောင်ကိုင်ရသည် ။ ထို့အပြင် လှလှပပဝတ်နိုင်ရမည်။ မိမိ

ကတော့ ဖခင်မရှိ၊ အဝတ်မရှိ၊ အလှသာရှိသည် ။ ဘယ်နေရာမှ သုံးမရသော အလှသာရှိသည် ။ မျက်နှာမဲ့အလှ။

"ဟိတ်"

"အမေ"

ရုတ်တရက် ဆွဲပွေ့ခြင်းခံလိုက်ရသဖြင့် လန့်အော်မိသည် ။ တစ်စုံတစ်ယောက်၏ တင်းတင်းလေးဖက်ထားခြင်းကို ခံလိုက်ရ၏။

"ဘုရား"

"ဟာ...မီးခိုးစော်နံ့နေတာပဲ၊ လူ...လူသားပါပဲလား"

ရုတ်တရက်လွှတ်လိုက်သဖြင့် ဆောင့်တွန်းသလိုဖြစ်သွားပြီး အရှိန်နှင့်ယိုင်လဲကျလုလုမို့ သစ်ပင်ကိုလှမ်းဆွဲလိုက်သည် ။

"အို...ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ"

"အား...လူသားစစ်စစ်ပါပဲလား"

ချစ်ငြိမ်းအိမ် ဒေါသဖြစ်သွားပြီး ထိုသူ၏ မျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်မိလိုက်သည် ။

"ဪ"

တစ်နေ့ကမှ ရောက်လာသောဝန်ထောက်အသစ်ဟူ၍ အမေက ပြောသည် ။ နေ့လယ်က ရှင်လောင်းလှည့်စဉ်က ဆိုင်းဝိုင်းဘေးတွင် ပြီးစေ့စေ့နှင့်လိုက်ပါသွားသူမို့ ချစ်ငြိမ်းအိမ်သည် ခိုးကြည့်ရင်း သက်ပြင်းအခါခါချမိခဲ့သည် ။

"မင်းဘယ်ကလဲ၊ ဒီကပဲလား"

သူကတော့ ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကို မသိပေ။ ခေါင်းကို အသာလေးညိတ်ပြ

လိုက်၏။

"ဆောရီးကွာ၊ ကိုယ်က ဥစ္စာစောင့်လားလို့ ၊ အဝေးက လှမ်းမြင်က တည်းက ပုန်းပြီးစောင့်ဖမ်းတာ၊ စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်"

"ဟုတ်"

စိတ်မဆိုးနဲ့ နော်ဟု ဆိုသော်လည်း ရင်ခွင်ထဲအရောက် ဆွဲဖက်ထားခြင်းခံရသဖြင့် ကြက်သီးဖြန်းဖြန်းထပြီး ရင်ခုန်နေမိသည့် မိမိအဖြစ်သာ။ အကယ်၍ ငြိမ်းအိမ်သာ ဥစ္စာစောင့်ဖြစ်နေလျှင် နေရာခြင်းလဲရန် လိပ်ပြာနုတ်သွားနိုင်သည် ။

"မင်းနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ၊ ဘယ်မှာ နေတာလဲ၊ ဒီသစ်တောဝင်း ထဲမှာ ပဲ နေတာလား၊ မင်းအဖေနာမည် ဘယ်လိုခေါ်လဲ"

မေးခွန်းများ ၏ နောက်ဆုံးပိတ်မေးခွန်းကြောင့် ချစ်ငြိမ်းအိမ်တုန်လှုပ်သွားမိသည် ။ ထိုသူ၏ မျက်နှာကို မျက်လုံးအဝိုင်းသားနှင့်ကြည့်လျက်

...

"ငြိမ်းအိမ် မေတ္တာရှင်ထမင်းဆိုင်ကပါ၊ သွားမယ်နော်"

လှစ်ခနဲပြေးထွက်လာမိသည် ။ အဖေဘယ်သူလဲဟု မေးရက်ပလေတယ်။ ငြိမ်းအိမ်ဘဝမှာ အဖေဆိုသည် မှာ ဖြူလား မည်းလားပင်မသိရအောင် ဆိုးဝါးလွန်း၍ အဖေကို မြင်ဖူးချင်သည် ၊ တွေ့ဖူးချင်သည် ။ သို့ရာတွင် ဖခင်သည် သေဆုံးသွားခြင်းမဟုတ်ဘဲ ပျောက်ကွယ်သွားခြင်းသာဖြစ်သည် ။

အိမ်ထဲရောက်သည် အထိရင်ခုန်မပြေသေး။ ဖခင်အကြောင်းမေး၍ ရင်ခုန်သည် လား၊ သူ၏ ပွေ့ဖက်ထားခြင်းခံရ၍ ရင်ခုန်သည် လား ခွဲခြား၍ မရခဲ့ပေ။

"အမေ...သက်သတ်လွတ် ကိုယ်တော်ကြီးလာနေပြီ"

"ဟဲ့...ကြားသွားပါဦးမယ်"

"ဟိ"

ချစ်ငြိမ်းအိမ်မြူးနေသည် ။ ညက သတင်းကောင်းကိုလာသော အမေ့ကြောင့်ပင်ဖြစ်သည် ။

"ဝန်ထောက်အသစ်ကလေးက တို့ ဆီမှာ ထမင်းလခပေးစားမယ်လို့ ညက အမေ့ကို မန်ကြီးကပြောတယ်၊ ဒီနေ့က စမယ်ဆိုတယ်"

အမေက မေတ္တာရှင်ထမင်းဆိုင်တွင် လူပျိုလူအိုတို့ ဝင်ထွက်စားသောက်နေကျမို့ ဘာမှ မထူးဆန်းသော်လည်း ဒီတစ်ခါတော့ ချစ်ငြိမ်းအိမ်ရင်ခုန်မိသည် ။ အလိုလိုပျော်ရွှင်နေမိ၏။

မနေ့ညက ရင်ငွေ့နွေးနွေးလေးကို တမ်းတနေမိ၏။ တစ်ခါမျှ မခံစားဖူးသော အတွေ့တူးကြောင့် အရိုင်းမလေးငြိမ်းအိမ်အဖို့ ထူးဆန်းနေသည် ။ သနပ်ခါးခြေဆုံးခေါင်းဆုံးဖုန်ဖုန်လေးလူးလျက် မနက်ကတည်းက ဂနာမငြိမ် မျှော်နေမိသည် ။

အစဉ်အမြဲလိုလို အသက်သတ်လွတ်စားနေသည့် မန်နေဂျာဦးမိုးဇော်နှင့်အတူ ပါ လာလေမည်လားဟု မျှော်နေသော်လည်း မပါလာပေ။ ဦးမိုးဇော်သည် ထုံးစံအတိုင်း မျက်လွှာချကာ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ်ငုံ့စားနေ၏။

အမေက ဦးမိုးဇော်ကိုခင်သည် ။ ဦးမိုးဇော်အတွက် အသက်သတ်လွတ်ကို အထူးချက်ပေးတတ်သည် ။

ယနေ့တွင် ပဲကြီးနှပ်နှင့် ဟင်းနုနွယ်ရွက်ကြော်ချက်၊ ငရုတ်သီးဆားထောင်းလေးပါသည် ။ ညနေတွင် ပိန်းဥဆီပြန်နှင့် ခဝဲသီးကြော်ချက်၊ ဆားထောင်းစီစဉ်ထားသည် ။ ဟင်းကိုမထပ်စေရန် အထူးဂရုစိုက်ကာ ပြုလုပ်ပေး၏။

"ဟော...ကျောင်းဆရာ လာပြီ မေးလိုက်ပါဦး သမီးရေ ဘာနဲ့ စားမလဲလို့ "

ချစ်ငြိမ်းအိမ်သိပ်မမေးချင်။ ကျောင်းဆရာ၏ မျက်လုံးစူးများကို ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကြောက်လန့်မိသည် ။

"ဆရာ...ဘာသုံးဆောင်ချင်လဲဟင် "

"ဒီနေ့ ဘာနေ့လဲ"

"ရှင်...ဪ...အမေ အမေ...ဟို အင်္ဂါနေ့လေ...ဆရာအတွက် "

ချစ်ငြိမ်းအိမ်ပျာပျာသလဲဖြစ်သွား၏။ အမေက ပြက္ခဒိန်ကိုမော်ကြည့်လိုက်သည် ။ မင်နီဝိုင်းထားသည် ကို တွေ့ရသဖြင့် ခေါင်းကိုလေးတွဲစွာ ညိတ်လိုက်ရင်း..

"အမေချက်ထားပါတယ်...မနက်က ပြက္ခဒိန်ကိုကြည့်မိပါတယ်...လာယူ သမီး:"

အမေသည် ပြက္ခဒိန်နှင့် အလုပ်လုပ်ခြင်း ဖြစ်၏။ ကျောင်းဆရာက မွေးနေ့တိုင်း အသက်သတ်လွတ်စားသဖြင့် အင်္ဂါနေ့ကို မင်နီဝိုင်းကာ ထားသည် ။ ထို့အပြင် တခြားသူများက စားချင်သည့်ဟင်းကိုမှာ လျှင် ပြက္ခဒိန်မှာ ပင် မှတ်ထားကာ ချက်ထားတတ်သည် ။

ထမင်းဆိုင်နှင့်မတူဘဲ မိသားစုများ သော အိမ်ကဲ့သို့ပင် တစ်ယောက်တစ်မျိုး စားချင်ရာကိုပြောလျှင် မညည်းမညူချက်ပေးတတ်၏။

အမေသည် စကားသိပ်မပြောဘဲ ဆေးလိပ်ကိုသာပါးစောင်တွင် ခဲ၍ လုပ်စရာရှိသည် များကို ခုတ်ထစ်လှီးသင်ကာ မီးဖိုသုံးဖို့ တစ်ပြိုင်နက် တည်းမွှေး၍ လျင်မြန်စွာချက်ပြုတ်လေ့ရှိသည် ။

"ဟော"

ကျောင်းဆရာအား ဦးမိုးဇော်စားပွဲတွင် ပြင်ပေးနေစဉ် ဆင်ဦးစီးနှင့် အတူ လှမ်းလာသော ဝန်ထောက်အသစ်ကိုမြင်ရသောအခါ ငြိမ်းအိ၏ မျက်လုံးထဲမှာ ပျာခနဲဖြစ်သွားတော့သည် ။

တစ်ကိုယ်လုံး ရှိန်းတိမ်း ဖိန်းတိန်းနှင့် ပူထူ လာပြီး ရင်ခုန်သံမြန်သွားလေသည် ။

သူက ဘာမှ မဖြစ်သလို ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကို တစ်ချက်လှမ်းကြည့်ပြီး အမေ့ထံသွား၍ ...

"အဒေါ်က ဖောက်သည် အသစ်ဆိုရင် တစ်နပ်အလကားကျွေးတယ် ဆို"

"ဟုတ်ပါတယ်ကွယ်...မောင်ရင် သုံးဆောင်ချင်ရာကို အားလုံးယူ စားနိုင်ပါတယ်၊ ဟဲ့ သမီး နေရာပေးလေကွယ်၊ မောင်သုံးဆောင်ချင်တာ ကို မောင့်နှမကို မှာ လိုက်ပါကွယ်"

ချစ်ငြိမ်းအိမ်က အာစေးထည့်ထားသလို ဖြစ်နေစဉ် အမေက ဖော် ရွှေစွာဖိတ်ခေါ်လိုက်၏။

"ထိုင်ပါရှင်...ဘာနဲ့ များ သုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ၊ ဦးစီးကရော အမေ့ ကို ဘာမှာ ထားပါသလဲ"

သူ့ကိုမကြည့်ရဲသဖြင့် ဆင်ဦးစီးကိုသာလှည့်၍ မေးနေမိသည်။ ။

"ဝက်သားကို တညင်းသီးနဲ့ ချက်တာ စားချင်တယ်လို့ မှာ ထားတာ အမေ ရလား"

"ရတယ်လေ...အဲဒါကို သုံးယောက်တောင် မှာ ထားလို့ အဒေါ်များများ ချက်ထားပါတယ်၊ ကဲ ဆရာလေးရော ငါး၊ အမဲသား၊ ဆိတ်သား၊ ကြက်သား၊ ဝက်သား ဘာနဲ့ များ သုံးဆောင်ချင်ပါသလဲ၊ အသက် သတ်လွတ်လည်း ရပါတယ်"

"အာ...ကျွန်တော်က ဘယ်သူ့အသက်ကိုမှ သတ်တာမဟုတ်တော့ အသက်သတ်လွတ်မစားပါဘူး၊ ဝက်သားဟင်းပဲ ပေးပါတော့ဗျာ"

သူ့စကားကြောင့် အသက်သတ်လွတ်စားနေသော ဦးမိုးဇော်နှင့် ကျောင်းဆရာက တစ်ယောက်မျက်နှာ တစ်ယောက်ကြည့်ကာ ပြုံးလိုက်ကြပြီး ထမင်းကိုဆက်စားနေလိုက်သည်။ ။ လူအေးတွေချည်းပဲ မို့ ဘာမျှမပြောဘဲ ကိုယ့်ထမင်းကိုယ် စားနေကြသည်။ ။

သူက ဆိုင်ဝင်းအတွင်း မျက်လုံးကစားပြီးမှ ဦးမိုးဇော်ကိုတွေ့လိုက်သဖြင့်...

"ဟာ...အစ်ကိုကြီးက ရောက်နှင့်နေပြီကိုး၊ လာ...အစ်ကိုကြီးတို့ဝိုင်းမှာ သွားစားရအောင်"

"ဒီမှာ ပဲစားပါ ဆရာလေးရယ်၊ မန်ကြီးတို့ က အသက်သတ်လွတ်ဆိုတော့ ကျွန်တော်တို့နဲ့ မအပ်စပ်ဘူး"

"ဟောဗျာ"

စောစောက သူပြောမိသောစကားအတွက် အားတုံ့အားနာဖြစ်သွားသဖြင့် ဦးမိုးဇော်ကိုလှမ်းကြည့်ရင်း ဦးမိုးဇော်က ရပါတယ်ဟူသော သ

ဘောနှင့်လက်ကို ထောင်ပြလိုက်ပြီး ထမင်းကိုငုံစားနေလိုက်၏။

"အားနာလိုက်တာဗျာ ကျွန်တော်က ဟိုအဒေါ်ကြီးကို စချင်လို့ ပြောလိုက်တာ၊ စိတ်များ ဆိုးသွားလားမသိဘူး။"

"မဆိုးပါဘူး သူကအားလုံးကိုခွင့်လွှတ်နိုင်တယ်၊ ဝါတွင်းဆိုရင် အသက်သတ်လွှတ်စားတတ်တယ်၊ တော်ရုံစကားပြောခဲ့တယ်၊ သူ့ဘာသာ သူ အေးအေးဆေးဆေးပဲ စာဖတ်ပုတီးစိပ်...စိပ်နေတာ"

ဟင်းပွဲများ အားလုံးစုံလာသောအခါ သူတို့ နှစ်ဦးမှာ ထမင်းကိုစားကြသည် ။ အေးအေးဆေးဆေးနှင့် စကားတစ်ပြောပြောစားနေစဉ် ချစ်ငြိမ်းအိမ်မှာ စားပွဲနားသွားရမလို ဟင်းရည်လိုက်ပေးရမလိုနှင့် ပျာယာခတ်နေသည် ။

"ဟဲ့...ငြိမ်းအိမ်..ဟိုမှာ ဆင်ဆေးကုလာနေပြီလေ"

"ဪ...ဟုတ်ကဲ့"

အမေသည် လူနာမည်ကို ဘယ်တော့မှ မမှတ်ပေ။ အလုပ်အကိုင်ကို သာမှတ်ပြီး လူနှင့်တွဲခေါ်တတ်၏။ သစ်တောဝင်းထဲမှာ နေ၍ သစ်လုပ်ငန်းမှ လူအများ စုသာ ထမင်းလခပေးစားကြသည် ။ တိရစ္ဆာန်ဆေးကုဆရာဝန်ကိုလည်း ဆင်ဆေးကု၊ ချောင်း ခေါင်း ဆင်ဦးစီးကို ဦးစီး၊ မန်နေဂျာကို မန်ကြီး၊ ဝန်ထောက်ဆိုလျှင် ဝန်ထောက်ကြီး ဝန်ထောက်လေးဟု သူ့ဘာသာသူခွဲကာ မှတ်ထားသည် ။ ဦးမိုးဇော်ကိုတော့ မန်ကြီးဟု ပင်လွယ်လွယ်ကူကူခေါ်လိုက်၏။

ဝန်ထောက်များ ထဲတွင် လူပျိုများ ရှိသော်လည်း မန်နေဂျာထဲတွင် လူပျိုရှားပါး၏။ ဦးမိုးဇော်သာလျှင် ထူးထူးခြားခြားလူပျိုကြီးဖြစ်နေသည် ။

အမေ့ဆိုင်တွင် မန်နေဂျာဦးမိုးဇော်၊ ကျောင်းဆရာ၊ ဆင်ဆေးကုဆရာ၊ ဆင်ဦးစီးနှင့် ချောင်းခေါင်းတို့ မှာ လူပျိုကြီးများ ဖြစ်၍ ပင်တိုင်ထမင်းလခ ပေးစားနေကြသည်။ ။ ယခု ဝန်ထောက်သစ်ပါတိုးသွားပြီမို့ အမေ့အတွက် ဟင်းအိုးတစ်လုံး ပိုတိုးသွားတော့မည်ဖြစ်သည်။ ။ သူတို့ မှာည မနက်လာစားနေကျ ဖြစ်၏။ တခြားအလုပ်သမားများမှာ တစ်ခါတစ်ရံမှ သာ လာစားကြသည်။ ။

"ဟဲ့...ကောင်မလေး...ငါ့ချက်ခိုင်းတဲ့ ဟင်း ရပြီလား"

"ဟင်...ဘာဟင်းလဲ"

"နင့်အူစုံသည်းစုံ"

"အဲဒါ...ရှင်ကြီးမိန်းမဆီက ယူချက်"

"ဟဲ့"

ချောင်းခေါင်းက နောက်နေကျမို့ ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကလည်း နှုတ်သီးကောင်းသည်။ ။

"ဪ...ငါ့မိန်းမ မရှိလို့ နင့်ဆိုင်လာစားတာပေါ့ကွယ်၊ ရှိရင် နင့်ဆိုင်လာမလားဟဲ့၊ အမယ် ဒီနေ့ ငါ့ညီမက သိပ်လှနေပါလား မွေးလို့ ကြိုင်လို့ ဒီလိုမှ ပေါ့ကွယ်၊ ဒါမှ ထမင်းစားဝင်မှာ "

အမေက ထိုထိကပါးရိကပါးစကားများကို မကြားသလိုလုပ်နေလိုက်သည်။ ။ ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကတော့ မျက်စောင်းကြီးထိုးလျက်...

"ခါတိုင်း ကျွန်မက ဘယ်လိုနေလို့လဲ"

"ဪ...မီးဖိုချောင်တိုးထားတဲ့ ကြောင်မလေးလို ဖြစ်နေလို့ ပါကွယ်"

ချစ်ငြိမ်းအိမ်မပြောသာတော့။ ဦးမိုးဇော်နှင့် ကျောင်းဆရာဘက်က ပြီးသွား၍ ဝိုင်းသိမ်းလိုက်သည်။ ။

ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကလည်း ချစ်ငြိမ်းအိမ် ခါတိုင်း ကပိုကရိုနေသည်။ ။ ချက်ပြီးပြုတ်ပြီးမှ ရေချိုး၏။ မအားသေးလျှင် မချိုးသေးဘဲ သူတို့ တွေ ထမင်းစားလာချိန်အထိ ပေပေရေရေဖြစ်နေသည် ကို ဂရုမစိုက်ဘဲ နေနေသည်။ ။

ယနေ့မှ ထူးထူးခြားခြားရေမိုးချိုးကာ သနပ်ခါးအဖွေးသားနှင့် ဖြစ်နေခြင်းပင်ဖြစ်သည်။ ။ ဤကဲ့သို့စစ်ပြောင်ပြောင်လောက်ကိုတော့ ချစ်ငြိမ်းအိမ်တို့ သားအမိမှာ သည်းခံကာ အပြုံးမပျက် နေနေရသည်။ ။

ငြိမ်းအိမ်အဖို့ တောအုပ်ကြီးကွယ်လွန်သွားကတည်းက ဤသစ်ထုတ်လုပ်ရေးဝင်းထဲတွင် ဆက်နေခွင့်မရှိတော့ပေ။ သို့ရာတွင် ငြိမ်းအိမ်တို့ သားအမိကို သနားသဖြင့် စခန်းထဲ၌ ဈေးဆိုင်လေးဝိုင်းတည်ပေးကာ နေခွင့်ပြုလိုက်ကြသည်။ ။ လူကြီးများ အစဉ်အဆက် အဆင်ပြေအောင် နေနေသဖြင့် ထမင်းဆိုင်နှင့်နေစရာအိမ်နှင့် အားလုံး အဆင်ပြေနေသည် မှာ ဆယ်နှစ်နီးပါးပင်ရှိနေလေပြီဖြစ်သည်။ ။

အားလုံးသော ဝန်ထမ်းများကလည်း ချစ်ငြိမ်းအိမ်သို့သားအမိကိုဝိုင်း၍ စောင့်ရှောက်ကြရာ ချစ်ငြိမ်းအိမ်သည် ဤအလုပ်သမားကြား၌ ကြီးပြင်းလာရသူပင် ဖြစ်၏။

ငြိမ်းအိမ်၏ ဖခင်သည် နိုင်ငံခြားသစ်ကုန်သည် များ ၏ ကိုယ်စားလှယ်တစ်ဦး ဖြစ်၏။

ငြိမ်းအိမ်မိခင်နှင့် လက်ထပ်ယူကာ ပေါင်းသင်းနေပြီ။ ငြိမ်းအိမ် နှစ်၊ နှစ်သမီးအရွယ်တွင် ပြန်သွားသဖြင့် ငြိမ်းအိမ်သည် ဖခင်မဲ့ဖြစ်ခဲ့ရ၏။

သို့ရာတွင် ဖခင်၏ ကပြားသွေးပါပြီး အရပ်အမောင်း အသားအရည် မျက်လုံးပြာလေးများ နှင့် ဖခင်၏ အလှများကိုယူပြီး မိခင်ထံမှ မည်းနက်သော မျက်လုံးနှုတ်ခမ်းတွဲလေး နှာတံလုံးလေးများကို ပိုင်ဆိုင်ထားသဖြင့် တောထဲတွင် နေပြီး အများ နှင့်မတူ တစ်မူထူး၍ လှပနေခြင်းဖြစ်သည်။ ။

ချစ်ငြိမ်းအိမ်၏ မိခင်သည် ခင်ပွန်းနောက်သို့ လိုက်မသွားဘဲ ဖခင်နှင့်အတူနေရစ်ခဲ့ကာ သမီးတစ်ယောက်နှင့် ရုန်းကန်မည်ဟူ၍ ဆုံးဖြတ်ပြီးကာမှ ဖခင်သည် ချစ်ငြိမ်းအိမ်ဆယ်နှစ်သမီးခန့်ကပင် ကွယ်လွန်သွားခဲ့သည်။ ။ ယခု ချစ်ငြိမ်းအိမ်အသက်နှစ်ဆယ်ပင် ရှိတော့မည် ဖြစ်၏။

"အဒေါ်...ကျွန်တော်လည်း အစ်ကိုကြီးတို့လိုပဲ သဘောထားပါနော်၊ ကျွန်တော် အဒေါ်ဆီမှာ မနက်ညထမင်းလာစားမယ်၊ အဲ...တောထဲသွားနေတဲ့ နေ့ကလွဲလို့ ပေါ့လေ၊ အဲဒါ အစ်ကိုကြီးတို့လိုပဲ စီစဉ်ပေးပါနော်"

"ရပါတယ်ကွယ် မောင် စားချင်တာကို စာနဲ့ ရေးထားလိုက်ပါကွယ်၊ အဲဒါမှ အဒေါ်မှတ်မိမှာ "

"ဒီအဒေါ်ကြီးက သိပ်မေ့တာပဲ၊ သူ မေ့တာဆိုလို့ သူ့သမီးနာမည်ပဲ ရှိတာ၊ သူ့ယောက်ျားနာမည်ကိုတောင် သူမေ့နေပြီကွ"

ချောင်းခေါင်းက ဝင်နောက်လိုက်သဖြင့် အမေမှာ ပြုံး၍ သာ နေလိုက်သည်။ ။

အမေသည် ဆေးလိပ်ဖွာ၍ ငေးချင်ရာ ငေးနေလိမ့်မည်။ ထို့အပြင် ဟင်းအိုးများကို တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး စိတ်ဝင်စားစွာဖြင့် ချက်ပြုတ်နေတတ်သည်။ ။ စကားများများ ပြောလေ့မရှိပေ။

သို့ရာတွင် သူ့သမီးချစ်ငြိမ်းအိမ်တစ်ယောက် ဝန်ထောက်အသစ်က လေး ရောက်လာကတည်းကပင် ပျာယာခတ်လျက်ရှိနေသည် ကို လှမ်းကြည့်ရင်း သက်ပြင်းရှည်ကြီး ချလိုက်မိသည်။ ။

မိမိ သမီးလေးသည် ရုပ်ရည်ချောမောလှပသော်လည်း တော်ဝင်ပန်း မဖြစ်နိုင်ပေ။

ချစ်ငြိမ်းအိမ် လှ၍ ထိကပါး ရိကဖါးလုပ်ကြမည်။ သို့ရာတွင် မည်သူ မှ တောင်းရမ်း၍ လက်ထပ်မယူကြပေ။ မိခင်မှာ သမီးအတွက်ကို စိတ်မ ချဖြစ်နေသဖြင့် မျည်ခြည်မပြတ်အကဲခတ်လျက်ရှိသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ သစ်ကားမောင်းသူများ ၏ အပျော်စာလိုက်ပေးခြင်းခံ ရလျှင် မိခင်က သမီးအားအကျိုးအကြောင်းနှင့်ပြောကာ ဆုံးမထားရသ ည်။ ။

ယခုထိ သမီးနှင့်သင့်တော်မည့်သူကို ရွေးချယ်နေမိသည် မှာ သမီး အရွယ်ရောက်ကတည်းကပင်။

အားလုံးသော ဝန်ထောက်ငယ်များ ၊ ချောင်းခေါင်းများကမူ သမီး အား လှ၍ ချစ်ကြမည်။ သို့ရာတွင် ဇနီးမယားအဖြစ် မရွေးချယ်ကြသေး ပေ။ သစ်တင်သည့် ကားသမားများ နှင့်တော့ သဘောမတူနိုင်။

ထို့ကြောင့် သမီးအတွက် စိတ်မော လူမောဖြစ်ရသည် မှာ အရွယ် ရောက်ကတည်းကပင် ဖြစ်၏။

"ဒေါ်လေးရေ...ငါးရှဉ့်ရမလားဟင်"

ရုတ်တရက် တောအုပ်ကြီးအမေးကြောင့် လန့်သွား၏။ ပြီးမှ အသာပြုံးလိုက်ရင်း...

"ဒီအချစ်ဆို ကျပ်ကင်ပဲရလိမ့်မယ်ထင်တယ်"

"ကျပ်ကင်ဖြစ်ဖြစ် ဘာဖြစ်ဖြစ်ပေါ့ အဒေါ်ရယ်၊ ဆီးဖြူသီးလေးနဲ့ ခြောက်စပ်ကြော်ပေးပါဦး"

"ဟုတ်ကဲ့...ရပါတယ်"

နောက်တစ်နေ့အတွက် ဟင်းချက်ရန် စာရင်းထဲမှာ ထည့်ရေးလိုက်သည်။

သူတို့ ဘာမှ မမှာ လျှင် ကြက်၊ ဝက်၊ ငါး၊ အမဲနှင့်ဆိတ်တစ်မျိုးမျိုးကို မထပ်စေရန်စီမံရ၏။

"အဒေါ် ကျွန်တော် ငါးပြေမစားချင်တယ်ဗျာ"

"အာ...ရပါတယ်၊ အကောင်တော့ နည်းနည်းသေးမယ်နော်"

ဝန်ထောက်အသစ် ငါးပြေမဟူ၍ တွဲ၍ ရေးမှတ်ထားလိုက်သည် ကို ဝန်ထောက်အသစ်လေးက ပြီး၍ ကြည့်ကာ ထွက်သွားလေသည်။

ငြိမ်းအိမ်ကမူ မျက်လုံးဝိုင်းကြီးနှင့်လှမ်း၍ ကြည့်ကာ စားပွဲများကို သိမ်းလိုက်သည်။

ချစ်ငြိမ်းအိမ်တို့ ထမင်းဆိုင်လေးသည် စားပွဲဝိုင်းလေးဝိုင်းသာရှိသည်။

အမေကား ထမင်းဆိုင်ဖွင့်ပြီး မချမ်းသာခဲ့ပေ။ လပေး စားသူများ ၏ အကြိုက်ကို မညည်းမညူချက်ပေးတတ်သဖြင့် ယူသည့်ထမင်းလခနှင့် မလောက်ငှပေ။

သို့ရာတွင် အိုးလေးများ တန်းစီ၍ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ ချက်ပြုတ်နေရသည် ကိုပင် အမေ သဘောကျမိသည်။ ကျေနပ်ပျော်ရွှင်နေမိသည်။

အမှေ့ဘဝ၌ ချစ်ငြိမ်းအိမ်နှင့် ဟင်းအိုးများ သာရှိသဖြင့် လေးဆယ်

ကျော်အရွယ်ကောင်းလှဆဲပဲဆဲဖြစ်သော်လည်း နောက်အိမ်ထောင်မပြု
ဘဲ ချစ်ခင်ပွန်းအပေါ်၌ သာ သစ္စာရှိစွာဖြင့် လူန္ဒြေရရနေထိုင်ခဲ့သည်။ ။
သို့ရာတွင် သမီးအတွက် ရတက်မအေးနိုင်ဖြစ်နေမိသည်။ ။

(၂)

"ရွတ်"

"အမေ"

မနက်စောစော ထမင်းအိုးတည်ထားရင်း ဆိုင်မှာ သန့်ရှင်းရေးလုပ်နေစဉ် ဝန်ထောက်သစ်ကလေး ကျော်ဇောဦးမှာ မယောင်မလည်နှင့် ရောက် လာလေ၏။

မနက်စောစော သနပ်ခါးမလိမ်းအားသေးသဖြင့် မျက်နှာပြောလေးနှင့် ကပိုကရို ဖြစ်နေသည် ကို သူက ပြုံးကြည့်ရင်း....

"မင်းအမေရော..."

"အမေ...ဈေးသွားပါတယ်"

"လမ်းလျှောက်ရင်း မောလို့ ရေလာသောက်တာပါ"

"ဟုတ်ကဲ့"

ချစ်ငြိမ်းအိမ်သည် အသင့်ဖြည့်ထားသော ရေချိုင့်ထဲမှ ငဲ့ပေးလိုက်သည် ။

သူက ရေကိုတစ်မိန့်စိမ့်သောက်ရင်း...

"မင်းက သိပ်လှတာပဲကွာ၊ ဘာမှ မပြုပြင်ဘဲနဲ့ တောင် လှနေတာပဲ"

ရုတ်တရက် မျက်နှာလေး ရဲသွားမိသည်။ ကော့ရွန်းမည်းနက်သော မျက်တောင်ရှည်ကြီးကို အောက်စိုက်ချရင်းက ပြုံးလိုက်မိသည်။ ရောက်တာမှ သုံးလေးရက်ပဲရှိသေးသည်။ အပြောက လွန်စွာအတင့်ရဲသူပင် ဖြစ်၏။

"ဒီအပြုံးလေးကိုက သိပ်လှနေတာ၊ ဒါပေမဲ့ မျက်ဝန်းပြာပြာလေးကို တော့ မျက်တောင်တွေနဲ့ မဖုံးကွယ်လိုက်နဲ့ ကွယ်၊ အလှပျက်သွားပါ့မယ် "

"သွားစမ်းပါ လူကြီးရာ၊ ငြိမ်းအိမ်ကို မမြှောက်လည်း ကောင်းကောင်း ချက်ကျွေးမှာ ပါနော်"

ရှက်ပြီးနှင့်သုတ်ပြီးသားစားပွဲကိုပင် မဲ၍ ထပ်သုတ်နေလိုက်သည်။

"အမှန်ပြောတာ၊ တို့ က သူယောင်မယ်လား ဥစ္စာစောင့်လားလို့ "

ရှက်လွန်း၍ မည်သည့်စကားမျှ ပြန်မပြောနိုင်တော့ပေ။ လက်များ ကသာ စားပွဲခုံကို အဝတ်နှင့်ပွတ်သပ်နေ၏။ ဘာကိုမှ မမြင်တော့။

"တကယ်ပါ၊ ညီမလေးငြိမ်းကို ရန်ကုန်ခေါ်သွားပြီး ရုပ်ရှင်ရိုက်လိုက် ရရင်တော့ကွာ"

"ဟော...ဝန်ထောက်သစ်လေးပါလား၊ စောစောစီးစီး ဘာများ သုံး ဆောင်ချင်ပါသလဲ"

အမေရောက်လာသဖြင့် ကျော်ဇောဦးအရှိန်တန့်သွား၏။

"ဪ...အဒေါ်ရေ၊ စောစောစီးစီးဆို လမ်းလျှောက်ရင်းက ရေငတ် လာတာနဲ့ ဒီထဲဝင်လာတာ၊ ရေနွေးကြမ်းသောက်မလို့ ပဲ၊ ညီမလေးက မ ရှိဘူးဆိုလို့ ရေအေးပဲ"

"လူညာ"

ရင်ထဲမှာ တိုးတိုးလေးပြောလိုက်မိသည် ။ ရေနွေးအကြောင်း ဘာမျှ မပါ။

"ဟဲ့...မနက်ကပဲ အမေတည်ပေးခဲ့တာပဲ"

"ဟို...ဟုတ်ကဲ့အမေ၊ သမီး လက်မအားသေးလို့ အလွယ်တကူ ရေ အေးပဲတိုက်လိုက်တာပါ"

ချော်လဲရောထိုင်ရင်း အမေ့လက်ထဲမှ ဆွဲခြင်းကို ယူကာ မီးဖိုထဲသို့ ဝင်လာလိုက်သည် ။ မျက်စောင်းတော့ တစ်ချက်ထိုးလိုက်သေး၏။

အမေက ရေနွေးအိုးဆွဲ၍ ထွက် လာပြီး စားပွဲပေါ်မှာ ချထားပေးရင်း က...

"ဝန်ထောက်သစ်လေး သောက်နော်၊ အဒေါ်တို့ သားအမိနှစ်ယောက် ထဲမို့ ချက်ပြုတ်ရတာ လက်မလည်ပါဘူးကွယ်"

အမေသည် အချိန်ရှိတုန်း အလုပ်လုပ်နေသူပင်ဖြစ်သဖြင့် မိတ်လည်း မပျက်စေရန် တို့ စရာအတွက် ဝယ်လာသော ပဲစောင်းလျား သီးများကို ခြွေသင်နေသည် ။ ကန်စွန်းရွက် ချဉ်ရည်အတွက် ကန်စွန်းရွက် များကိုလည်း ပုံချထား၏။ ကျော်ဇောဦးကလည်း ဟန်မပျက် ရေနွေး သောက်နေ၏။

ခဏအကြာတွင် အကူကောင်မလေး အမာ ရောက်လာမည် ဖြစ်၏။

ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကတော့ အမေပါလာသော အသားငါးများကို ခုတ်ထစ် လျက်ရှိသည် ။ ထမင်းအိုးတစ်လုံး ကျက်သွားပြီး ကျော်ဇောဦးမလာမီ ကပင် ထမင်းအိုးတစ်လုံး ထပ်တည်ထား၏။ ယခု ဆူပွက်နေလေပြီ။ ချစ်ငြိမ်းအိမ်အဖို့ တစ်ပြည်ဝင်အိုးကိုသာ နိုင်သောကြောင့် အိုးခွဲချက်ပြီး

အသားငါးများကို ဆိုင်မှာ ကတည်းက တုံးခုတ်လာသဖြင့် ရေဆေး၍ ဆားနနွင်း နယ်ရုံသာရှိသည်။ သို့ရာတွင် တမင်မှာ ထားသော ငါးပြေမ ငါးရှဉ့်ကိုတော့ ကိုယ်တိုင်လုပ်ရသည်။

ထမင်းအိုးငဲ့နေစဉ် အမေဝင်လာသည်။ ပါးစပ်တွင် ဆေးလိပ်ခဲလာ သဖြင့် ဘာစကားမျှ မပြောတော့ဘဲ ထင်းမီးများကိုလျှော့ကာ အသင့်ပြ င်ထားသော မီးသွေးမီးဖိုနှစ်ဖိုထဲသို့ မီးခဲလေးများ ညှပ်ထည့်ပြီး မီးမွှေး လိုက်၏။

ညကတည်းက ဆီသတ်ထားသဖြင့် အသားငါးများ နှင့် လုံးချက်ရုံ သာရှိသည်။

"အမေ...ကြက်ဟင်းခါးသီး ပါလားဟင်"

"အေး...ပါပါတယ်၊ ခရမ်းသီးနဲ့ ရောလိုက်ကွယ်၊ အခါပေါ့သွားတာ ပေါ့၊ မြေပဲလေးနည်းနည်း ထောင်းထည့်မယ်၊ မြေပဲရှိသေးလား"

"မရှိတော့ဘူး အမေ တော်ကြာမှ သွားဝယ်မယ်"

ချစ်ငြိမ်းအိမ် အပြင်ထွက်ချင်သည်။ ဝန်ထောက်အသစ်ကလေးနေ သော လူပျိုရိပ်သာနှင့် ကုန်စုံဆိုင်နှင့်နီးသောကြောင့်ပင် ဖြစ်သည်။

"သမီးမဝယ်ပါနဲ့ အမာလေးလာမှ ခိုင်းလိုက်မယ်ကွယ်၊ ဒီကြားထဲ လိုတာလေးတွေ စဉ်းစားထားမှ ၊ ခုနက ဝန်လောက်လေးက ညနေစာ ကို ကင်ပွန်းရွက်နဲ့ ဝက်သားကြော်တာစားချင်သတဲ့ ၊ ကင်ပွန်းရွက်လ ည်း ဝယ်ခိုင်းရဦးမယ်"

"အလုပ်ရှုပ်တာမှ ..."

ချစ်ငြိမ်းအိမ်သည် ညည်းညူလိုက်သော်လည်း မျက်နှာက ပြုံးနေသ ည် မို့ အမေက ဖျတ်ခနဲလှမ်းကြည့်လိုက်သည်။ ဘာမျှမပြောတော့။

ထို့နောက် မီးဖိုဘေးနားမှာ တစ်အိုးပြီးတစ်အိုး စီထားသည်။ မီးအရှိန်ရလာလျှင် ဆက်၍ တည်တော့မည်။

ချစ်ငြိမ်းအိမ်က ထမင်းအိုးကို နှပ်နေစဉ် အမာ ဝင် လာလေသည်။ အမာအသက်မှာ ဆယ့်သုံးနှစ်သာရှိသေးသည်။ မာ့ကို အမေက တစ်နေ့ ခုနစ်ကျပ်ပေးကာ ခေါ်ထားခြင်းဖြစ်သည်။ ကြက်သားတစ်ပိဿာ ငါးကျပ်သာရှိသဖြင့် အမာ့ကို ခုနစ်ကျပ်ပေးရခြင်းသည် အလွန်များ ခြင်းပင် ဖြစ်၏။ အမာတို့ မိသားစု နေ့စဉ်ကျပ်ပန်းလုပ်စားမှ ငါးကျပ်သာရ၏။

အမေသည် မန်နေဂျာ ဦးမိုးဇော်အတွက် လခနှစ်ရာငါးဆယ်ဟူ၍ ကျန်သူများကိုတော့ သုံးရာသာယူသည်။

"ကျွန်မ ဘာလုပ်ပေးရမလဲ"

"ကန်စွန်းရွက်ခြွေ"

"ဈေးဝယ်..."

ချစ်ငြိမ်းအိမ်က ဈေးထွက်ဟု လှမ်းပြောလိုက်သဖြင့် အမာ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဖြစ်သွားစဉ်...

"အဲဒါက နောက်မှ ဝယ်ရင် ရပါတယ်၊ အရေးမကြီးပါဘူး ကန်စွန်းရွက်ခြွေပါ သမီး"

အမေသည် ကြက်ဟင်းခါးသီးကို လေးစိတ်စိတ်လျက် ဆန်ဆေးရေထဲ ပစ်ထည့်ထားလိုက်သည်။

ချစ်ငြိမ်းအိမ်သည် ငါးပြေမကို ခုတ်ထစ်ရင်း နှုတ်ခမ်းလေးမသိမသာစူနေသည်။ အမေက မြင်ဖြစ်အောင် မြင်လိုက်၏။

ဒီသမီးရင်ထဲမှာ ဘာတွေရှိနေသည် ကို အမေက သိပြီးသားပင်ဖြစ်

သည် ။

အမေအနေနှင့် ဤသမီးလေးကို လွန်စွာသနားမိသည် ။ မဆင်မခြင် နှလုံးသားအလိုလိုက်ကာ လူမျိုးကွဲတစ်ပြည်သားကိုယူမိသဖြင့် တိုင်းတစ်ပါးသို့လည်း မလိုက်ရဲ။ မိဘနှစ်ပါးကိုလည်း မခွဲနိုင်နှင့် သမီးတစ်ယောက်သာ အဖတ်တင်ကျန်ခဲ့ရသည် ။

သူတစ်ပါး၏ ကဲ့ရဲ့ မှုကြားတွင် လောကကြီးကို အေးစက်စွာရင်ဆိုင်ပြီး သမီးလေးအား ရင်အုပ်မကွာထိန်းရင်း သွန်သင်ဆုံးမရင်းနှင့် သမီးလေးဘဝအတွက် ရင်မအေးနိုင်ဖြစ်ခဲ့ရသည် ။ ဖခင်ကြီးရှိစဉ်က ငါးတန်းအထိ ကျောင်းနေခဲ့ဖူးသော ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကို ပညာဆက်သင်ပေးချင်သော်လည်း စိတ်မချနိုင်ဘဲ သမီးအတွက် ပညာထက် ကြင်ယာတော်ကိုသာရွေးချယ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး သမီးကိုအနားမှာ ပဲထားကာ သင့်တော်မည့်သူကို ရွေးချယ်ပေးနေသည် ။

သမီးအား ဝန်ထောက်ကတော် ဖြစ်စေချင်သည် ။ သို့ရာတွင် ဘယ်ဝန်ထောက်လူပျိုကမျှ သမီးကို လက်ထပ်ရန် မစဉ်းစားကြပေ။ ယခုလက်ရှိ ထမင်းလာစားနေကြသော ကျောင်းဆရာနှင့် ဆင်ဆေးကုဆရာ၊ ချောင်းခေါင်းလေးတို့ သည် သမီးကိုမျက်စိကျနေသော်လည်း အမေအား ရှိန်နေသေးသည် လား၊ လက်ထပ်ယူရန်အထိ မစဉ်းစားသေးတာလား၊ သမီးကပဲ အနေမှန်လို့ လားမသိ၊ ဘာမျှလှုပ်ရှားခြင်းမပြုကြသေးပေ။

ယခု...ဝန်ထောက်ကလေးမှာ သိသိသာသာပင် သမီးကိုကြည့်ကြည့်နေသည် ကို သတိထားမိ၏။

"ဟင်း..."

"အမေ ဝက်သားဟင်းအိုးကြီး ဆီဆူသံကြားနေပြီလေ"

"အေးပါဟဲ့"

"အတွေးလွန်သွားသဖြင့် ကမန်းကတန်းလေး ရေထည့်လိုက်သည်။ ။
တော်သေးရဲ့ မတူးသေးလို့ ဒါကြောင့်လည်း ဘာမှ မစဉ်းစားချင်တာ။ စ
ဉ်းစားနေရင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်လာဘူး။ အခြေအနေကြည့်နေမှ ပဲ။ အဓိ
ကကတော့ သမီး..."

"သမီး...နံနံပင်ရေဆေးထား ငါးပြေမကို အုပ်ရအောင်၊ ငရုတ်သီးစိ
မ်းလည်း ခွဲထားနော်၊ အမာ ကန်စွန်းရွက်ပြီးရင် ရေဆေးပြီး အိုးထဲထ
ညှပ်ပေးလိုက်၊ နင့်အစ်မ လုံးထားလိုက်မယ်၊ ပြီးရင် ဈေးပြေးလိုက်ဦး"

တစ်ခုပြီးတစ်ခု စီမံနေစဉ် အမာက တစ်စုံတစ်ခုကို စဉ်းစားမိဟန်ဖြ
င့်...

"အဒေါ်ရေ...မနက်ဖြန် လခထုတ်ရက်နော်"

"အင်း...ဟုတ်တယ်လေ"

"ဒါဆို အစ်မတို့ အမာတို့ ပွဦးမှာ ပဲ...ဟီး...ဟီး...ဟီး"

"ညည်းကတော့ ဒါပဲ"

လခထုတ်ရက်တွင် မန်နေဂျာဦးမိုးဇော်၊ ဆင်ဦးစီးတောအုပ်ကြီးတို့
က ချစ်ငြိမ်းအိမ်နှင့် အမာတို့ အား တစ်ယောက်ငါးကျပ်စီ မုန့်ဖိုးပေးတ
တ်ကြသည်။ သူတို့ က လူကြီးပိုင်းရောက်နေသဖြင့် မျက်စိရှေ့တွင် ကြီး
လာသော ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကို ကလေးလို သဘောထားကြသည်။ လူပျိုကြီး
ဦးမိုးဇော်သည် ဤသစ်တောသို့ရောက်နေသည် မှာ ငါးနှစ်နီးပါးရှိနေ
လေပြီဖြစ်သည်။ ။

အသက်လေးဆယ်နားနီးနေပြီး ဘာသာရေးကိုသာ အာရုံစိုက်နေသူ

ပင်ဖြစ်သည်။ ။ သက်သတ်လွတ်စား၊ ပုတီးစိပ်နှင့်ဆိုင်လာလျှင် ခေါင်းငုံ့
၍ ထမင်းစားတတ်သည်။ ။

ချစ်ငြိမ်းအိမ်အား ကောင်မလေးဟု သာ ခေါ်တတ်ပြီး လခထုတ်ရက်
နှင့် တခြားအပြင်သွားပြီး အပြန်တွင် စားစရာလက်ဆောင်လေးများ ပါ
လာတတ်သည်။ ။ ချစ်ငြိမ်းအိမ်ကို ကလေးတစ်ယောက်လို
သဘောထားခြင်းဖြစ်သည်။ ။ တစ်နှစ်တစ်ခါ ရန်ကုန်ပြန်ပြီးပြန်လာလျှင်
အင်္ကျီစလေး ထဘီစလေးပါလာတတ်သည်။ ။ စကားများများ မပြောဘဲ
ဦးလေးတစ်ဦးပုံနှင့်ပင် ဆက်ဆံတတ်သဖြင့် အမေ၏ စိတ်ကူးထဲတွင်
သူမပါပေ။ လူပျိုကြီးဘဝနှင့်ပင်စင်ယူပြီး တောထွက်မည့်သူဟူ၍ ပင်
သတ်မှတ်ထားသည်။ ။

တစ်ခါတစ်ရံ တောထဲမှ အသီးအရွက်များ ယူလာကာ
ချက်ပြုတ်ကြော်လှော်ခိုင်းသည်။ ။

သူသာမက ချစ်ငြိမ်းအိမ်တို့ သားအမိနှင့် အမာလေးကိုပင် စားစေသ
ည်။ ။

"ဟေ့ ကောင်မလေး၊ ရေဘဲရတယ်ဟေ့၊ ငါ့ကို ချက်ပေးစမ်းကွာ"

ဆင်ဦးစီးက ရောက် လာပြီး ရေဘဲကို မကိုင်ရသေးဘဲ ဆွဲလာလိုက်
၏။

"အင်..."

ချစ်ငြိမ်းအိမ်တွန့်သွား၏။ အမွှေးအမျှင်ကို မသင်တတ်ပေ။

"ပေး...ပေး...အမာ လုပ်မယ်"

အမာက ဆိုးဆိုးဆတ်ဆတ်ဝင်ယူလိုက်၏။ သူလုပ်ပေးနေကျဖြစ်သ
ည်။ ။

"သမီးပဲ ဈေးသွားလိုက်ကွယ် မြန်မြန်လာခဲ့ဦး၊ ကိုးနာရီတောင်ထိုး
နေပြီ"

"ဘယ်သွားမှာ လဲ ဒီကလေးမက..."

"ဪ...သက်သတ်လွတ်ချက်မလို့ မြေပဲဆန်ကုန်နေတာနဲ့ ပြေးဝ
ယ်မလို့ ဘဲ၊ ဟဲ့...သမီး အစိမ်းကို နှစ်ဆယ်သားဝယ်၊ လှော်ပြီးသားကို
ငါးမူးဖိုးပဲဝယ်ခဲ့နော်၊ ကင်ပွန်းရွက်လည်း ဝယ်ခဲ့ပေးပါဦး"

ချစ်ငြိမ်းအိမ်သည် သမင်မလေးအသွင်ဖြင့် ပေါ့ပါးမြူးကြွစွာ ပြေးထွ
က်သွားလေ၏။

အမေသည် သက်ပြင်းမောကြီးချလျက် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည် ။
